

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Simona a soudců JUDr. Tomáše Rychlého, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Romana Fialy, Mgr. Radovana Havelce a Mgr. Víta Bičáka, rozhodl o návrhu **Energetického regulačního úřadu**, se sídlem Jihlava, Masarykovo náměstí 91/5, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Městským soudem v Brně**, a dalších účastníků sporu vedeného u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 35 C 55/2019, o vydání bezdůvodného obohacení a o zaplacení náhrady škody: žalobce **OTE, a. s.**, IČ 26463318, se sídlem Praha 8, Sokolovská 192/79, zastoupený JUDr. Martinem Klimplem, advokátem se sídlem Praha 1, U Prašné brány 1078/1, a žalovaný **FVE 45 s. r. o.**, IČ 29217300, se sídlem Brno, Ladova 1814/31,

t a k t o :

Příslušný vydat rozhodnutí ve věci vedené u Městského soudu v Brně pod sp. zn. 35 C 55/2019, o vydání bezdůvodného obohacení a o zaplacení náhrady škody,
je správním orgánem.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem doručeným dne 15. 8. 2019 zvláštnímu senátu zřízenému podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zákon č. 131/2002 Sb.“), se Energetický regulační úřad (dále jen „ERÚ“) domáhal, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc podle § 1 odst. 1 písm. a) citovaného zákona. Spor vznikl mezi ním a Městským soudem v Brně (dále jen „městský soud“) ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 35 C 55/2019, o vydání bezdůvodného obohacení a o zaplacení náhrady škody.

[2] Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti.

[3] Žalobce - OTE a.s. (dále též „OTE“) - je operátorem trhu podle § 20a zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (dále jen „energetický zákon“). Žalobou podanou u Městského soudu v Brně dne 15. 3. 2019 se domáhal zaplacení částky 216 774 879,98 Kč s příslušenstvím představující bezdůvodné obohacení, které vzniklo vyplacením podpory žalovanému formou zeleného bonusu, respektive formou výkupních cen dle zákona

č. 165/2012 Sb., o podporovaných zdrojích energie a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o POZE“). Dále se domáhal zaplacení částky 3 447 512,82 Kč představující náhradu škody vzniklou žalobci vyplacením ceny za činnost E.ON Energie, a.s. jako povinně vykupujícího podle zákona o POZE.

[4] Podle žalobce ERÚ vydal právnímu předchůdci žalovaného (společnosti FVE 9 s. r. o.) dne 29. 9. 2010 licenci č. 111016583 k podnikání v energetických odvětvích, na jejímž základě se tento předchůdce stal příjemcem podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů (konkrétně ze slunečního záření). Licence byla změněna rozhodnutím ERÚ ze dne 10. 12. 2010,

čj. 14146-9/2010/ERU. Právním nástupcem společnosti FVE 9 s. r. o. se stala společnost FVE 1 s. r. o., jež čerpala podporu na základě licence navazující na licenci č. 111016583. Právním nástupcem společnosti FVE 1 s. r. o. se posléze stal žalovaný, který rovněž čerpal podporu dle zákona o POZE na základě licence navazující na licence udělené jeho předchůdcům.

[5] Rozhodnutí ERÚ o změně licence čj. 14146-9/2010/ERU bylo k žalobě Nejvyššího státního zástupce zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 18. 2. 2016, čj. 62 A 78/2013-738. Důvodem bylo, že držitel licence předložil ERÚ zprávu o výchozí revizi, jejíž obsah byl zpochybněn. Podle žalobce nebyl žalovaný v dobré víře, neboť ERÚ uvedl v omyl a předložil mu listiny s nepravdivým obsahem. Žalovaný tedy podporu inkasoval na základě nezákonných licencí, neboť i následné licence (pro společnosti FVE 1 s. r. o. a FVE 45 s. r. o.) měly oporu a vycházely z původní nezákonné licence udělené společnosti FVE 9 s. r. o. Zrušení rozhodnutí o změně licence dle žalobce potvrzuje, že plnění poskytnuté na základě této licence a licencí na ni navazujících je třeba považovat za bezdůvodné obohacení, respektive za škodu vzniklou žalobci.

[6] Žalobce rovněž v žalobě vznesl námitku nedostatku pravomoci městského soudu a civilních soudů obecně k řešení daného sporu. Vyjádřil názor, že k rozhodnutí věci je příslušný ERÚ. Odůvodnil to zejména tím, že pravomoc ERÚ je dána nejen u sporů o splnění peněžité povinnosti dle zákona o POZE, ale i u sporů o peněžité plnění, k jejichž plnění zde důvod nebyl, případně odpadl.

[7] Městský soud usnesením ze dne 22. 3. 2019, čj. 35 C 55/2019-28, řízení zastavil (výrok I.) a věc postoupil k dalšímu řízení ERÚ (výrok II.). V odůvodnění odkázal na § 17 odst. 7 písm. d) energetického zákona a § 52 zákona o POZE. Uvedl, že v dané věci není dána pravomoc civilního soudu k rozhodování, neboť ta je podle citovaných ustanovení svěřena ERÚ.

[8] ERÚ (dále též jen „navrhovatel“) s postupem městského soudu nesouhlasil a podal zvláštnímu senátu návrh na řešení negativního kompetenčního sporu.

[9] Navrhovatel odkázal na příslušná ustanovení energetického zákona a zákona o POZE. Podle § 17 odst. 7 písm. d) energetického zákona ERÚ *rozhoduje spory týkající se podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů nebo elektřiny z kombinované výroby elektřiny a tepla, elektřiny vyrobené z druhotných energetických zdrojů nebo tepla z obnovitelných zdrojů a spory o výši náhrady při dispečerském řízení výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie podle § 26 odst. 6.* Dále podle § 52 odst. 1 zákona o POZE

pokračování

Úřad rozhoduje spory týkající se podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, elektřiny z druhotných zdrojů nebo elektřiny z vysokoúčinné kombinované výroby elektřiny a tepla a podpory tepla. Podle odstavce druhého pak Úřad rozhoduje další spory, jejichž předmětem je splnění peněžité povinnosti uložené tímto zákonem nebo sjednané na základě tohoto zákona, nebo povinnosti vrácení neoprávněně čerpané podpory podle § 51.

[10] Navrhovatel připustil, že citovaná ustanovení vymezují kompetence pro vedení sporných řízení poměrně široce. Zdůraznil však, že k rozhodování sporů ze soukromoprávních vztahů jsou povolány především soudy a pravomoci ERÚ je třeba vykládat restriktivně. Žaloba byla podána z titulu bezdůvodného obohacení, proto je dána pravomoc obecného soudu. Podle navrhovatele je tento titul samostatně zavazujícím důvodem, který bezprostředně nesouvisí s podporou výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie. Žalobce svůj požadavek opírá o ustanovení občanského zákoníku, nikoli o úpravu v zákoně o POZE.

[11] Navrhovatel rovněž zdůraznil, že žalobce vymáhá na žalovaném vrácení již vyplacené podpory, kterou žalovaný obdržel za výrobu elektřiny z obnovitelných zdrojů energie, aniž na ni měl nárok. Nejedná se tedy o spor o splnění povinnosti uložené zákonem o POZE, neboť tato povinnost (poskytnutí podpory za vyrobenou elektřinu ze solárního záření) byla splněna.

[12] K nároku žalobce na náhradu škody navrhovatel citoval z usnesení zvláštního senátu ze dne 21. 3. 2018, čj. Konf 52/2017-17, podle něhož je hlavní funkcí ERÚ regulace trhu a dohled, nikoli nahrazování funkce soudu ve sporech, které jsou svou povahou soukromoprávní. V případě řešeném v usnesení čj. Konf 52/2017-17 šlo právě o náhradu škody, rozhodovat o tomto nároku tak připadá soudu. Navrhovateli není známo, že by zvláštní senát náhled na otázku pravomoci rozhodovat o náhradě škody změnil.

[13] Navrhovatel současně připustil, že došlo k posunu v rozhodovací praxi zvláštního senátu jeho usnesením ze dne 15. 1. 2019, čj. Konf 45/2017-14. V tehdy projednávané věci šlo o situaci, kdy se žalobce (účastník trhu s elektřinou připojený k distribuční soustavě) z titulu bezdůvodného obohacení domáhal po žalovaném (OTE) vrácení peněžitého plnění – příspěvku na POZE, který byl uhrazen jako součást vyúčtovaných služeb distribuce elektřiny. Zvláštní senát v judikovaném případě rozhodl, že pravomoc k rozhodnutí sporu má navrhovatel.

[14] Poté navrhovatel stručně rekapituloval argumentaci zvláštního senátu v usnesení čj. Konf 45/2017-14, a uvedl, že není dostatečně přesvědčivá a správná, protože: (a) popírá princip restriktivního výkladu pravomoci správního orgánu k rozhodování soukromoprávních sporů, setrvale podporovaný v dřívější judikatuře zvláštního senátu; (b) nesprávně se opírá o § 52 odst. 2 zákona o POZE, ačkoli vydání bezdůvodného obohacení nemá právní základ v zákoně o POZE, ale v občanském zákoníku; (c) neodůvodněně se upíná pouze k právnímu základu sporu, ačkoli s vydáním bezdůvodného obohacení může vyvstat řada dalších otázek, na jejichž základě bude posouzena otázka existence nároku na vydání bezdůvodného obohacení; (d) zvolené řešení oddaluje přístup k soudu a pravomoc ERÚ se může v budoucnu nepřipustně rozšiřovat např. právě i na rozhodování o náhradě škody, a to nejen v kontextu nyní posuzované věci; a (e) dosavadní rozhodovací praxe Nejvyššího soudu (zde navrhovatel odkazuje na

několik jeho rozhodnutí), opřená také o předchozí judikaturu zvláštního senátu, založila legitimní očekávání účastníků, že spory budou projednány obecnými soudy.

[15] Podle § 1 odst. 2 zákona č. 131/2002 Sb. je negativním kompetenčním sporem spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků. V nyní rozhodované věci popřeli svou pravomoc městský soud i navrhovatel, jedná se proto o negativní kompetenční spor, k jehož projednání je příslušný zvláštní senát podle zákona č. 131/2002 Sb.

[16] Zvláštní senát předesílá, že se příbuznými otázkami již zabýval v usnesení čj. Konf 45/2017-14 (což uvedl i navrhovatel ve svém návrhu) a následně též v usnesení ze dne 28. 11. 2019, čj. Konf 10/2019-14. V těchto rozhodnutích dospěl k závěru, že příslušný vydat rozhodnutí v podobných věcech je právě navrhovatel. Veškeré závěry, uvedené v citovaných rozhodnutích, však nelze bez dalšího použít na nyní projednávanou věc, a to z důvodů rozvedených níže.

[17] Ve věcech sp. zn. Konf 45/2017 a Konf 10/2019 zvláštní senát rozhodoval o kompetenčním sporu, jenž se týkal dříve zaplacených a později nárokováných částek z titulu bezdůvodného obohacení, kde základem sporu byla otázka oprávněnosti účtované úhrady nákladů spojených s podporou elektřiny z obnovitelných zdrojů (dále jen „příspěvek na POZE“) podle § 28 odst. 1 zákona o POZE. Tato úhrada byla účtována v rámci existujícího smluvního vztahu mezi žalobcem a žalovaným. Žalobci tehdy byli držitelé licence na výrobu elektřiny, připojení k přenosové, respektive distribuční soustavě. Sporovali oprávněnost příspěvku na POZE v rámci účtované ceny za přenos, respektive distribuci elektřiny a žalovali (mimo jiné) OTE jako konečného příjemce příspěvku na POZE.

[18] Zvláštní senát konstatuje určitou odlišnost výše popsaných sporů v porovnání se sporem, jenž vede žalobce v nyní projednávané věci. OTE je zde v pozici **žalobce** (nikoli žalovaného jako ve věcech uvedených výše) a domáhá se vrácení neoprávněně čerpané podpory od žalovaného, jako držitele licence na výrobu elektřiny ze slunečního záření. Žalovaný přitom byl příjemcem této podpory jednak ve formě zeleného bonusu, jednak ve formě výkupních cen vyplácených prostřednictvím povinně vykupujícího obchodníka s elektřinou (částky žalované z titulu bezdůvodného obohacení). Dále je významné, že nyní jde o otázku oprávněnosti poskytování této podpory, které je upraveno zákonem o POZE a prováděcími předpisy. Naopak tedy nejde o plnění na základě smlouvy mezi žalobcem a žalovaným. K tomu dále zvláštní senát dodává, že v nynější věci je předmětem sporu i částka náhrady škody, spočívající v zaplacené ceně za činnost povinně vykupujícího – v podrobnostech viz odstavec [28] a následující níže.

[19] V judikovaných případech sp. zn. Konf 45/2017 a Konf 10/2019 žalobci vymáhali částky, které byly jedním z **finančních zdrojů** podpory pro OTE, kterou OTE dále rozděluje (§ 20a odst. 4 písm. u) a v) energetického zákona], zatímco v nyní projednávaném případě OTE jako žalobce vymáhá částky, které plynuly „opačným směrem“. Jde totiž o vrácení částek, které OTE vyplácel jako **podporu samu** žalovanému, coby držiteli licence na výrobu elektřiny ze slunečního záření, tedy jako konečnému příjemci podpory podle zákona o POZE.

pokračování

[20] Zvláštní senát konstatuje, že – na rozdíl od judikovaných věcí – nyní projednávanou věc je nutno posuzovat jako **spory přímo se týkající podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů** [§ 17 odst. 7 písm. d) energetického zákona a § 52 odst. 1 zákona o POZE]. ERÚ v návrhu správně uvedl, že má rozhodovat spory, pokud „*je dána přímá obsahová a právní souvislost s vyplácením veřejné podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů*“. Nelze však přisvědčit textu následujícímu po citované pasáži, kde navrhovatel dovedl, že spojitost s podporou je okrajová za situace, kdy nejde o samotný nárok na podporu, ale nárok na vrácení již uskutečněných plnění.

[21] Zvláštní senát zastává stanovisko opačné: přímá souvislost nároků žalobce s podporou výroby elektřiny je zřejmá, protože žalobce dovozuje vznik bezdůvodného obohacení právě **z porušení povinností žalovaného jako držitele licence na výrobu elektřiny ze slunečního záření podle energetického zákona a zákona o POZE**. Navrhovatel ostatně tuto souvislost nepopírá – pouze vyjadřuje pochybnosti, zda mu náleží rozhodování nejen o sporu o zaplacení částek podpory, ale také sporů o bezdůvodné obohacení v souvislosti se dřívějším zaplacením takových částek. Samotná skutečnost, že se spor „týká“ podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů je však nepopíratelná.

[22] Nad rámec výše uvedeného zvláštní senát dodává, že si je vědom úpravy tzv. neoprávněného čerpání podpory, výslovně předvídaného zákonem o POZE v § 51. Stručně řečeno, dle tohoto ustanovení ERÚ z moci úřední rozhodne o neoprávněném čerpání podpory, vždy však *v souvislosti se spácháním přestupku výrobce* podle § 49 zákona o POZE. Poté je pravomoc ERÚ ohledně sporů o splnění *povinnosti vrácení neoprávněně čerpané podpory* dána podle **výslovné** dispozice § 52 odst. 2 *in fine* zákona o POZE.

[23] Ze žaloby se nepodává, že by v projednávaném případě existovalo rozhodnutí ERÚ o přestupku žalovaného a že by šlo o „neoprávněně čerpanou podporu“ v úzkém slova smyslu, tedy dle § 51 zákona o POZE. Nicméně je zjevné, že žalobcův nárok stojí na tvrzeném porušení veřejnoprávních předpisů ze strany žalovaného v přímé souvislosti s čerpáním podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů. Zvláštní senát k tomu dodává, že pravomoc ERÚ pro rozhodování sporů o neoprávněně čerpané podpoře (v obecném slova smyslu) nemůže záviset výhradně na tom, zda týž úřad rozhodl o postihu daného výrobce za přestupek podle § 49 zákona o POZE.

[24] Zvláštní senát proto uzavírá, že pravomoc navrhovatele pro rozhodování sporu je dána bezrozporným věcným vymezením této v pravomoci v opakovaně citovaných ustanoveních § 17 odst. 7 písm. d) energetického zákona a § 52 odst. 1 zákona o POZE, podle nichž ERÚ rozhoduje *spory týkající se podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů*.

[25] Co se týče opakující se argumentace navrhovatele proti jeho pravomoci rozhodovat spory o bezdůvodné obohacení, zvláštní senát v této souvislosti považuje za vhodné poukázat na **společné rysy** nyní projednávané věci a případů pod sp. zn. Konf 45/2017 a Konf 10/2019: **vždy jde o spory, pro něž je rozhodující vyřešení právní otázky, zda placení určitých částek bylo či nebylo v souladu s příslušnými ustanovení zákona o POZE, energetického zákona a předpisů souvisejících**. Je si toho ostatně dobře vědom i navrhovatel, neboť jeho návrh je textově do značné míry totožný s jeho návrhem ve věci vedené pod sp. zn. Konf 10/2019 – právě podobnost projednávaných věcí umožnila

navrhovateli, aby užil takřka stejné argumentace jako ve věci Konf 10/2019 jen s drobnými úpravami. Proto se závěry uvedené v usneseních čj. Konf 45/2017-14 a čj. Konf 10/2019-14 ohledně posuzování pravomoci ERÚ užijí i na projednávaný případ potud, pokud vysvětlují okolnosti, za nichž je třeba dovodit pravomoc ERÚ i pro spory o bezdůvodné obohacení.

[26] Zvláštní senát nepovažuje za nutné zde tyto závěry opakovat a v podrobnostech na ně odkazuje. Obecně připomíná, že v usnesení čj. Konf 45/2017-14 je obsažena rozsáhlá argumentace ve prospěch pravomoci ERÚ pro rozhodování sporu o vydání bezdůvodného obohacení. Zvláštní senát zdůraznil totožný základ sporu v případě nezaplacení částek dle zákona o POZE, jakož i v případě jejich zaplacení a pozdějšího vymáhání zpět. Uvedl k tomu zejména, že *„[s]amotná existence poskytnutého plnění nemůže být rozhraničovací kritériem pro určení pravomoci orgánu, který je povolán takový spor rozhodnout. Podstata sporu je v obou případech stejná: jde o posouzení, zda zákazník distribuce je (byl) povinen provozovateli distribuční soustavy splnit peněžitou povinnost sjednanou na základě zákona č. 165/2012 Sb.“*

[27] V usnesení čj. Konf 10/2019-14 pak zvláštní senát potvrdil tento nový názorový proud a také vypořádal dodatečnou argumentaci [viz odstavce [24] až [39] usnesení čj. Konf 10/2019-14], jíž navrhovatel polemizoval s usnesením čj. Konf 45/2017-14 a kterou s drobnými úpravami zopakoval i v nyní posuzovaném návrhu [viz odstavec [14], body (a) až (e) výše].

[28] S ohledem na výše uvedené je tedy nyní prakticky jedinou novou a dosud judikatorně nevyřešenou otázkou to, zda se závěry zvláštního senátu o pravomoci navrhovatele uplatní nejen ohledně sporu o bezdůvodné obohacení, ale také **sporu o náhradu škody**, týkající se neoprávněně vyplacené ceny za činnost povinně vykupujícího.

[29] Navrhovatel uvádí dva argumenty, proč by tento typ sporu měl být svěřen civilním soudům. Jednak odkázal na dřívější judikaturu zvláštního senátu (usnesení čj. Konf 52/2017-17) s tím, že mu není známo, že by zvláštní senát tam uvedený názor změnil. Dále pak dovodil „nebezpečí nového výkladu“, které podle něj spočívá v tom, že do pravomoci ERÚ bude spadat i rozhodování o náhradě škody nejen v kontextu nyní posuzované věci.

[30] Je pravdou, že zvláštní senát v usnesení čj. Konf 52/2017-17 dovodil pravomoc civilního soudu a nikoli ERÚ. Věc však byla významně skutkově odlišná: žalobkyně (držitelka licence na výrobu elektřiny) se sice tehdy také domáhala náhrady škody, ale svůj nárok vyvozovala z toho, že provozovatel distribuční soustavy **postupoval diskriminačně, když neprovedl zkoušku – tzv. první paralelní připojení – v roce 2010, ačkoliv o ni žalobkyně dne 3. 12. 2010 požádala a dne 27. 12. 2010 doložila veškeré potřebné dokumenty.**

[31] Nelze popřít, že výše uvedený žalobní nárok má určitou souvislost s podporou obnovitelných zdrojů energie, neboť provedení prvního paralelního připojení bylo nutnou (nikoli však dostačující) podmínkou pro určení rozhodného okamžiku, kdy byla výrobní elektřina uvedena do provozu. To pak má význam pro určení výkupní ceny elektřiny, stanovené příslušným cenovým rozhodnutím ERÚ (blíže k tomu viz usnesení čj. Konf 52/2017-17 a dále také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2018,

pokračování

čj. 4 As 257/2017-82). Souvislost se zákonem o POZE a poskytováním podpory je zde však daleko volnější, než v nyní projednávaném případě a „sektorové“ zvláštnosti tehdy řešené věci z pohledu zákona o POZE a energetického zákona byly podstatně méně významné než nyní.

[32] Výše uvedené vyjádřil ostatně i sám ERÚ ve svém návrhu ve věci sp. zn. Konf 52/2017, kde uvedl: *„Současný spor není dle navrhovatele veden o výši částky podpory elektřiny z obnovitelných zdrojů, ani o samotné poskytnutí podpory, resp. o nárok na výkup podporované elektřiny, nebo na uzavření smlouvy o jejích dodávkách, ale o náhradu škody, která je pouze vyčíslena s využitím výkupních cen určených v rámci podpory, s podporou však věcně nesouvisí“* (zvýraznění bylo přidáno). Zvláštní senát tedy uzavírá, že aplikace závěrů z usnesení čj. Konf 52/2017-17 na nyní projednávanou věc není případná kvůli významné skutkové odlišnosti.

[33] Krom výše diskutovaného odkazu na usnesení čj. Konf 52/2017-17 a námitek již dříve vypořádaných v usneseních čj. Konf 45/2017-14 a čj. Konf 10/2019-14, nepředložil navrhovatel žádné konkrétní námitky či novou argumentaci. Uvedl jen obecné tvrzení, že zde je „nebezpečí nového výkladu“, které spočívá v tom, že se pravomoc ERÚ bude rozšiřovat a bude zahrnovat další spory o náhradu škody (nejen v kontextu nyní posuzované věci). K tomu postačí jen citovat usnesení čj. Konf 10/2019-14: *„Zvláštní senát ovšem rozhoduje na půdorysu konkrétní skutkové situace a konkrétních okolností. Svým rozhodováním v konkrétní věci nepředjímá (a ani předjímat nemůže) řešení jiných kompetenčních sporů v budoucnosti. Obecně snad lze říci pouze to, že precedenční účinek usnesení čj. Konf 45/2017-14 spočívá především v důrazu na právní základ sporu v určitém kontrastu k předchozímu důrazu na právní titul, z něhož žalobce svůj nárok odvozoval (k tomu viz výše).“*

[34] S ohledem na skutečnosti výše uvedené zvláštní senát vyslovil, že k rozhodnutí v předmětné věci je příslušný správní orgán (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb.).

[35] Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. O nárocích uplatněných žalobcem tedy bude rozhodnuto Energetickým regulačním úřadem ve správním řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. února 2020

JUDr. Pavel Simon
předseda zvláštního senátu